

opusdei.org

Els pares "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

24/12/2010

L'amor de l'Eugènia i l'Eduard resultà novament fecund i el dia 5 d'abril de 1915 naixia el seu segon fill: Alfons; la vida d'un nou ésser humà tenia així feliç i pacífic començament...

Feliç, pacífic? No semblava pas el millor moment per portar una nova criatura al món.

I malgrat tot, qui havia estat concebut tan pacíficament i feliç, va néixer bel·ligerant i combatiu. Més que cap altre dels fills, segons dirien els pares.

La mare era una dona valenta, que encara afrontaria un nou embaràs abans d'acabar-se la Gran Guerra.

Els pares eren Eduard Maria Balcells i Buigas i Eugènia Gorina i Sanz. Tots dos provenien de famílies molt nombroses, de dotze germans cadascuna, per bé que només set o vuit de cada família havien arribat a adults. L'avi Jaume Gorina, pare de l'Eugènia, havia quedat vidu i amb fills i es tornà a casar amb la germana de la seva difunta esposa, que era també vídua i amb fills. D'aquest nou matrimoni nasqueren encara més fills, de manera que els

avis Gorina, en parlar entre ells de la nombrosa prole, distingien entre els “meus”, els “teus” i els “nostres” fills.

El cognom Balcells –amb les inevitables variants al llarg de les generacions: Balsells, Bancells, Baucells, Ballcells– es remunta documentalment fins a començament del segle XIII. Per via directa, de pares a fills, s’arriba fins a Berenguer Balcells (segle XV), dotze generacions abans de la meva. El cognom familiar estigué arrelat, la majoria del temps, al Pla de Santa Maria i a Pontils, a la Conca de Barberà.

L’Eduard, el meu pare, que havia estudiat per a arquitecte, va conèixer l’Eugènia, la meva mare, en un cotilló a Caldes de Malavella, al Balneari del *Vichy Catalán* , gràcies a la insistència de l’oncle Lluís, germà de l’Eduard, que l’hi va portar gairebé per força. L’Eduard no se sentí gens

cohibit: de fet, un cop embarcat a l'aventura, agafà les regnes de la festa i es dedicà a fer de mestre de cerimònies. I fou justament en aquelles tasques organitzatives on va coincidir amb l'Eugènia Gorina, també manaire de mena. La dardada fou instantània.

Van haver de vèncer, però, alguns prejudicis, ja que l'Eduard tenia 35 anys –ja s'entén, la insistència de l'oncle–, i l'Eugènia només 22. A més, els pares d'ella consideraven que ell, «un arquitectoi de mitja bufetada», no era ningú per casar-se amb «una Gorina de Sabadell», gloriosa família de fabricants industrials.

Però com que, de fet, aquells «Gorina de Sabadell» ja no vivien a Sabadell, sinó a Barcelona –això sí, al passeig de Gràcia–, molt a prop de la casa dels avis Balcells, l'Eduard no deixà d'anar al darrere de l'Eugènia, i se'n va sortir.

El 17 d'octubre de 1912, a la parròquia de la Concepció, va tenir lloc l'enllaç.

La primera casa fou un petit pis del carrer del Bruc, on nasqué en Santiago, just un any més tard.

Jo vaig arribar un any i mig després d'en Santiago. Els pares, quan ja m'esperaven, s'havien traslladat en un pis més capaç, al carrer Pau Claris 75. Més endavant, van néixer l'Albert, l'any 1918, i en Josep-Antoni, el 1920.

Vam ser, doncs, quatre germans. Per al gran, Santiago, el més *mimat* de tots era el tercer, l'Albert, a qui dèiem Beto, a la catalana, pronunciat *Betu* . De menut va patir una mena d'infecció intestinal que el va tenir a punt de morir i que es prolongà durant força temps. Per això els dos grans el protegíem de manera especial. Malgrat tot, un cop que al pobre Beto li van tallar els cabells a

la romana, allò va causar moltes rialles dels dos germans grans, que ens ficàvem amb ell dient-li que semblava una nena.

Jo sempre he admirat molt el meu germà gran, en Santi, com li deiem: l'hereu. I com ell, tenia certa flaca per en Beto, sobretot en la infantesa i l'adolescència. Però de seguida vaig començar a mirar-me encara de més bon ull el petit, el Tonio. Me l'estimava molt.